

L'alegria de robar

Àgil i discret fins a límits insospitats, Borra, el mag, és als setanta anys el rei dels lladres.

L'anomenen el rei dels lladres i també el lladre dels reis. Borra és aquesta barreja que transforma els seus espectacles en un indescriptible *bocabadament* dels que, confiant en la salutació amical o el seu somriure estratègicament preparat, han vist volar sense veure-ho el rellotge, la corbata, la cartera o l'encenedor de l'infern de l'americana. Si a més, afegim que el *showman* dels rellotges ha fet d'instructor dels inspectors de Scotland Yard durant quaranta anys, entendrem que el hall de la sala de festes del Scala de Barcelona el públic s'aturi a contemplar l'actuació improvisada d'aquest mag de gairebé setanta anys que tot just arribar ens ha deixat orfes de qualsevol objecte al seu abast.

—*¿No em voldrà dir com ho ha fet?*

—Només ha estat un exemple per començar. ¿Vostè s'ha adonat de res?

—*En absolut...*

—Són molts anys d'ofici, però de fet jo ja vaig nàixer sabent robar. Com aquell que té qualsevol altre do.

—*¿Es refereix a l'edat de vuit o nou anys?*

—Exactament. Miri, jo sóc de Iugoslàvia, d'origen serbi, encara que em vaig nacionalitzar austriac. El meu pare tenia una tenda de roba, amb una fabriqueta de producció pròpia; quan jo tornava de l'escola el meu treball consistia a vigilar la botiga i mirar que no robessin res. Vaig fer de petit detectiu de casa meua i en vaig

«A mi, és clar, no m'han pogut robar mai, perquè ho notaria de seguida».

pescar uns quants. Vaig tenir l'oportunitat d'aprendre mirant. I ho vaig intentar de fer jo. Vaig començar amb companys d'escola i vaig descobrir que es divertien. Als quinze anys em vaig enrolar ja en un circ, marxant de casa sense permís, i vaig estar un any i mig en aquell circ de Belgrad, molt durament. Però al cap d'un any i mig vaig tenir el meu número complet i vaig començar pels cabarets de tot el món. Ja fa cinquanta-quatre anys com a professional.

—*Vostè ha tombat per tot el món fent les seves trapezel·leries i robatoris a la pista...*

—Perdoni, no he estat a Austràlia encara.

—*¿A tot el món se'ls deixen robar igualment, els rellotges?*

—Oh, sens dubte que sí. Com els catalans o els espanyols. No hi ha diferència. Ni cap raça que a mi em sigui més difícil que una altra.

—*Defineix el seu espectacle entre psicologia i màgia, però, ¿vol dir que no està fet tot un bruixot?*

—No, no, no és bruixeria. Jo miro una persona i sé què li puc prendre. ¿Veu?, quan han arribat, els he mirat de seguida i he vist immediatament que els podia robar tot el que portaven.

—*Vostè és una mica com els antics músics i pintors de la cort perquè es dedica a divertir els reis i a prendre'ls les joies. És clar que també ha enganyat els inspectors més àvids de Scotland Yard...*

—Miri, els diverteixo. Pe-

ANNA NAVARRO

rò també vaig poder robar al gran pintor Dalí. M'agrada demostrar com ho faig amb els personatges més importants, perquè també són infal·libles. Pensi que a l'actual rei Joan Carles ja li vaig prendre el rellotge quan era príncep, en un circ de Lausana. Anava acompanyat de la reina Sofia i del rei Constantí. Els ho vaig tornar tot, és clar. Els rellotges, els elàstics, les corbates, fins i tot ulleres he arribat a robar.

—*¿No ha tingut mai propostes o temptacions de dedicar-se a la delinqüència professionalment?*

—No, no puc ser més ric ara. Perquè jo robo i torno honradament. No arriscores. El lladre ho arrisca tot. Ho pot perdre tot. De totes maneres, tots portem dins una mica de lladres, de maldèvol. Ara em dedico a divertir-me amb el públic. Treballo per divertir-me. Ni que tingui seixanta-nou anys em sento cada dia més jove.

—*¿Com va ser la llarga experiència de quaranta anys amb Scotland Yard?*

—Doncs, resulta que jo crec que puc dir que conec tots els trucs que fan servir els lladres en els seus robatoris. Fins i tot els trucs dels jocs de les cartes. La policia em va localitzar i em va demanar, em va fitxar, per ensenyar-los tot això que jo sabia. Va durar quaranta anys.

—*¿Els mags s'assemblen en alguna cosa a vostè?*

—No. N'hi ha de molt bons. Però no tenen res a veure. Jo ho faig espontàniament.

—*¿Com estan les relacions amb els lladres professionals que segurament que el voldrien tenir a les seves bandes?*

—Em respecten. Tots ja saben que jo estic relacionat amb Scotland Yard des de fa més de quaranta anys i que és com si fos un més d'ells. Els lladres professionals no

es posarien mai amb mi. De totes maneres, l'ofici cada vegada està més malament, massa targetes de crèdit, pocs diners a les butxaques, poques joies. Miri, veu, jo mateix ara quan tinc alguns diners els porto en aquesta butxaca de l'esquerra, és un punt difícil per als lladres. Veu, les butxaques de darrere no són gens segures, ni les de l'americana. ¿Vol que doni un consell a les senyores que porten bossa?, que l'agafin sota el braç, ningú no els la pot estirar, ¿sap?

—*Vostè sí...*

—Jo no sóc un lladre qualsevol.

—*Darrere de l'activitat artística hi ha una activitat acadèmica potser poc coneguda per al públic, ¿veritat?*

—Sí, sóc professor d'Universitat, de Psicologia. Fa nou anys que tinc plaça, però és una branca més del que faig, perquè ja li he dit que té molt d'ingredient psicològic.

—*A veure, de veritat, ¿a vostè no li han robat mai anant pel carrer?*

—No, al contrari, he fet demostracions amb periodistes de testimoni perquè veiessin com actuava jo en ple carrer. Sempre honradament. Perquè veiessin com es pot robar fàcilment pel carrer. A mi, és clar, no m'han pogut robar mai perquè ho notaria de seguida. Seria una catàstrofe per a aquell que ho intentés. He passat moltes hores observant, sobretot per Itàlia, com actuaven els professionals. Si mai n'hi ha hagut cap que ho ha intentat amb mi, l'he advertit de seguida.

—*¿Vostè és un obsessiónat de reixes, panys, caixes fortes i blindades a casa seva?*

—No, això és per als bancs. ¿Sap què tinc a casa? Uns quants gossos i una pistola.

Andreu Sotorra